

MINDENT TEGYÜNK MEG, AMIT LEHET...
(SARKAD-ÚJTELEK, 2021. ÁPRILIS 3. – NAGYSZOMBAT)

Az istentisztelet meghallgatható a
<https://sarkadujtelek.reformatus.hu/index.php/istentiszteletek/igehirdetesek>
vagy a <https://www.facebook.com/refsarkadujtelek> oldalon.

Textus: Jn 19,31-42. v.
Énekek: 272/1-6; 288/1-7;

Igehirdetés előtti imádság:

Mennyei Édesatyánk, Szentháromság, egy, örök, igaz Isten! Áldunk Téged, hogy örömben és bánatban, nyomorúságban, gyászban, félelemben, vagy éppen lelkes, boldog időkben is Hozzád jöhetünk! Külön-külön érezzük a magunk életének örömeit, vagy küzdelmeit, bajait, feszültségeit, de köszönjük, hogy mindezek között együtt jöhetünk eléd. Mert ismersz minket, szeretsz minket, úgy, ahogy vagyunk, vagy éppen annak ellenére, amilyenek vagyunk.

Áldunk Téged, hogy készülhetünk az ünnepre. És imádkozunk azokért, akiknek az ünnepük most emberileg elveszett, mert vagy dolgoznak, vagy szenvednek, vagy képtelenek arra, nincs lehetőségük, hogy ünnepi készülődésben vegyenek részt, és ünnepet szenteljenek.

Kérünk, segíts meg minket, hogy tudjunk ünnepet szentelni. Lehessen áldás, öröm, békesség is abban, hogy színed elé állunk ma is, és a feltámadás ünnepén is.

Imádkozunk testvéreinkért! Imádkozunk a kórházban lévőkért. Imádkozunk az otthon betegeskedőkért, vagy éppen az Idősek Otthonában bezárva levő testvéreinkért. És a börtönben, kórházakban levőkért is. Urunk, Te adj nekik ünnepet!

Nekünk is, kérünk, add meg, hogy oda tudjunk figyelni szavadra! Hogy ne csak az emberi szót halljuk, hanem megértsük azt, amit személyesen nekünk mondasz, nekünk szánsz. Áldj meg, kérünk, a te szent Igéddel! Ámen

IGEHIRDETÉS ALAPIGÉJE:

János írása szerinti evangélium 19. rész 31-42. verse:

„Mivel péntek volt, a zsidók nem akarták, hogy a testek szombaton a kereszten maradjanak; az a szombat ugyanis nagy nap volt. Arra kérték tehát Pilátust, hogy törjék el a lábszárcsontjukat, és vegyék le őket. Ezért odamentek a katonák, és eltörték az egyik, majd a másik vele együtt megfeszített ember lábszárcsontját. Amikor pedig Jézushoz értek, mivel látták, hogy már halott, az ő lábszárcsontját nem törték el, hanem az egyik katona lándzsával átszúrta az oldalát, amelyből azonnal vér és víz jött ki. Aki pedig látta ezt, az tesz róla bizonyosságot, és az ő bizonyoságtétele igaz, és ő tudja, hogy igazat mond, hogy ti is higgyetek. Ezek pedig azért történtek, hogy beteljesedjék az Írás: „Csontja ne töreссék meg.” Viszont az Írásnak egy másik helye így szól: „Néznek majd arra, akit átszúrtak.”

Ezután az arimátiai József, aki Jézus tanítványa volt - de csak titokban, mert félt a zsidóktól -, megkérte Pilátust, hogy levehesse Jézus testét. Pilátus megengedte neki. Elment tehát, és levette Jézus testét. Eljött Nikodémus is, aki először éjszaka ment hozzá, és mirhából és aloéból készült kenetet hozott, mintegy száz fontnyit. Fogták tehát Jézus testét, és leplekbe takarták az illatszerekkel együtt, ahogyan a zsidóknál szokás temetni. Azon a helyen, ahol Jézust megfeszítették, volt egy kert, és a kertben egy új sír, amelybe még senkit sem helyeztek. Mivel közel volt a sír, a zsidók ünnepi előkészülete miatt ott helyezték el Jézust.”

Szeretett Testvéreim!

A felolvasott Ige, a napi Igénk az Úr Jézus Krisztus halálát követő órák eseményeit foglalja össze. Mindez még nagypénteken történt, de már nagyszombatra mutat.

Jézus Krisztus keresztre feszítésének napja a zsidók páska ünnepének előkészületi napja volt. Ekkor adtak hálát azért a hatalmas történelmi eseményért, amikor az élő Isten kihozta őket az Egyiptomi rabszolgaságból. Bármi történt is nagypénteken, kitűnik, hogy mennyire fontosnak tartja mindenki a páska ünnepet, és az előkészületi napot.

A zsidók vezetői azt kérik Pilátustól, hogy ne maradjanak a testek a kereszten. Ezért siettetik a megfeszítettek halálát. Pilátus pedig enged a kérésüknek, pedig aznap már nyilvánvalóvá tette, hogy nem szívleli a nép vezetőit.

De Arimátiai József és Nikodémus is, akik eltemetik Jézust, sietnek, a lehetőség szerinti legközelebbi sírba temetik Jézust, éppen a zsidók ünnepi előkészülete miatt.

Bármi történt is ezen a napon, bármennyire feszült is mindenki, az ünnepet, az ünnep előírásait be akarják tartani. Miért? Mert az ünnep, az ünneplés nemcsak róluk szól. Az ünnep, az ünneplés nemcsak a miénk, hanem az egész közösségé. Ha valaki megtöri az ünnepet, a közösségnek az ünneplését rontja meg.

Ezért nekünk lehetőségünk szerint mindent meg kell tennünk, hogy a közösségünk, a családunk, a gyülekezetünk, a népünk tagjai ünnepelhessenek. Szükség van az ünnepi hangulatra, szükség van az ünnepi körülményekre, szükség van az ünnepi töltekezésre. Imádkozzunk azért, hogy tudjuk ünneppé tenni a feltámadás ünnepét is a körülöttünk élők számára.

Nem mindenkinek ugyanazt jelenti az ünnep. Nem kérhetjük számon a másikat, hogy neki ugyanazt jelentse az ünnep, mint nekünk. Még ha szeretnénk is egy szívvel és egy lélekkel ünnepelni a hozzánk közelállókkal, akkor sem jelenti mindenkinek ugyanazt az ünnep. De legyünk tekintettel egymásra, hogy maga az ünnepnap ünnepnappá lehessen minél többeknek.

A rómaiaknak semmit sem jelentett a páska ünnepe. De tiszteletben tartották a zsidók ünnepét, amennyire rajtuk állt. Mi is, ami rajtunk áll, tegyük meg, hogy szeretteink is tudjanak ünnepelni, a körülöttünk élők is tudjanak ünnepelni, még ha nekik nem feltétlenül ugyanazt jelenti a húsvét ünnepe, mint nekünk.

Segítsük egymást, hogy ünnepünk lehessen. S ha valaki nincs tekintettel az ünneplésünkre, akkor ne rontsuk meg az ünnepet veszekedéssel, számon kéréssel, hanem kérjük a mi Urunk, Istenünk segítségét, hogy ő adja meg nekünk az ünnep ajándékát, az ünnep békéjét, a feltámadás reménységét, az ünnep tisztasí-vűségét!

De ugyanígy tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy segítsük azok ünnepeit, akik nem ünnepelhetnek, nem tudnak ünnepelni. Vagy azért, mert betegek, vagy azért, mert húsvét ünnepén is betegeket ápolnak, betegeket mentenek, vagy azért, mert húsvét ünnepén is végzik az védőoltás beadásának szolgálatát. Sokakat közülük nem ismerünk. Sokakat el sem érünk. De amikor szeretettel értük imádkozunk, amikor Isten segítségét kérjük, hogy bírják ki ezt a nehéz időszakot, vagy azért könyörgünk, hogy Isten adjon nekik ünnepi pillanatokot, akkor ez – hiszem – célhoz ér.

És kérjük Istentől bölcsességet, a szeretet leleményességét, hogy hogyan tudunk örömet szerezni azoknak, akiknek nincs lehetősége ünnepelni.

Akiknek pedig van lehetősége ünnepelni, becsüljük meg az ünnepünket. Szeressük az ünnepünket. Mi keresztyének, szeressük Jézus Krisztus feltámadásának ünnepeit, és adjunk hálát Istennek az ünneplés lehetőségéért. Még akkor is, ha ezt most templomi közösség nélkül, gyülekezeti közösség nélkül tudjuk csak megtenni.

S mivel népünk tagjai vagyunk, ezért a népünk vezetőire, a járványügyi szakemberek útmutatásaira is oda kell figyelniük. Bármennyire is jó együtt ünnepelni, ne legyünk önzők, hanem figyeljünk egymásra, és figyeljünk népünkre: Ne mi legyünk azok, akik miatt mások megfertőződnek, bajba kerülnek. Tegyük meg mindent azért, hogy az ünnepek után se kelljen senkinek sem bánni a mi ünneplésünk következményeit.

Nekünk, keresztyéneknek, akik ismerjük az Igét: „Szeresd felebarátodat, mint magadat”, s akik tudjuk, hogy megparancsolta nekünk Jézus: „Úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket”, különösen oda kell figyelniük arra, hogy ünneplésünkből száműzzük az önzést, a magunk körül forgást, Isten dicsőségére kell ünnepelnünk, és egymást szeretve kell ünnepelnünk. Ez Isten akarata.

Isten akarata... Mennyire szépen kitűnik ebben a történetben az, hogy amikor Istennel beszélgetve, Istenre figyelve nézzük az élet eseményeit, akkor újra és újra felfedezzük: Úgy jó minden, ahogy Isten rendelte. Istennek minden-terve van. Amikor megengedi a gonosz munkáját, amikor váratlanul beavatkozik, és nem az történik, amit vártunk, amit reméltünk, vagy amitől féltünk, akkor megláthatjuk, hogy Isten kezében tartja az életünket, az élet eseményeit. Minden jó, amit tesz, ahogy engedi.

János apostol, aki vallást, bizonyosságot tett Jézus kereszthaláláról, és látta, ami történik, egyszer csak meglátta, hogy még ebben is benne volt Isten terve. Nem tudjuk, hogy mikor jutottak eszébe az ószövetségi idézetek. De meglátta, hogy még ez is Isten bölcs terve volt, hogy Jézus lábszárát ne törjék meg, ahogy a páskabarány csontját sem volt szabad megtörni.

Jézus Krisztus kereszthalála ugyanúgy az Isten szabadítására emlékeztet, ahogy a páskabarány is. A páskabarány vérét az ajtófélfára, szemöldökfára kenték, hogy a pusztító angyal átugorja az istenfélők házáat. Jézus Krisztus kereszthalála, értünk ömlő vére is jel és pecsét rajtunk az élő Isten színe előtt: ők azok, akik nem mennek kárhozatra, mert meghalt értük és meghalt helyettük az Isten Fia!

De ugyanígy, azzal, hogy a római katona átdöfte Jézus testét, felragyogott János számára Zakariás próféciaja: „*Rátékitenek arra, akit átdöftek...*” Ez a prófécia néhány verssel később így folytatódik: „*Azon a napon forrás fakad Dávid háza és Jeruzsálem lakói számára, hogy lemossa a vétket és a szennyet.*” Jézus Krisztus lett az élet forrása számunkra, a bűntől, vétektől, szennytől megtisztult élet forrása! Ez volt Isten akarata!

S amikor történnek az események az életünkben, akár örömteli, akár bánatos, gyászos, félelmetes események, akkor ne csak magukat az eseményeket nézzük, ne csak azokon gondolkozzunk, hanem kérjük Istenünket: Uram, mutasd meg nekünk, kérünk, mi ezek által, mi ezekben a Te szent akaratom!

Van, amit csak a mennyben tudunk meg, de van, amit már itt a földön is megérthetünk, megláthatunk: Azért tette ezt így az Isten, mert ez volt bölcs tervében, ez szolgálta életünket, ez volt az Ő szent, tiszta, igaz akarata!

Arimátiai József és Nikodémus elmentek, hogy eltemessék Jézust. Másnak esélye sem lett volna beavatkozni, cselekedni. De az előkelő, gazdag, befolyásos Arimátiai Józsefnek, aki a nagytanács tagja volt, valamint Nikodémusnak, aki szintén a zsidók vezető embere volt, többet megengedtek, több lehetőségük volt.

Sokszor gyanakodva nézünk azokra, akiknek több a lehetősége, valamiért nagyobb a befolyása, több a vagyona, vagy a kapcsolati tőkéje. Pedig önmagában egyikkel sincs baj. Ki erre kapott lehetőséget Istentől, ki arra. Ennek ezt a feladatot adta Isten, felelősségével együtt, annak azt, a maga felelősségével együtt.

Nem gyanakodva kell néznünk azokat, akiknek Isten valamiben többet adott, hanem imádkoznunk kell értük, hogy Isten őrizze meg a szívüket, és segítse őket, hogy betölthessék Istentől rendelt küldetésüket az egyházunk, a népünk, a világ életében.

Arimátiai József és Nikodémus a tőlük telhető legteljesebb mértékben mindent megtettek azért, hogy Jézust méltóképpen eltemessék. Gyolcsot, illatszereket vásároltak, hoztak, hogy a naplemente előtti hátralevő kis időben még eltemethessék Jézust, a zsidók szokása szerint.

Most ennél álljunk meg egy kicsit: A zsidók szokása szerint. Miért írta ezt János? Azért, mert néhány száz kilométerrel arrébb, más népeknél más szokások voltak. A rómaiaknak, görögöknek, az Efezusban élőknek, ahol János püspök volt sokáig, más temetési szokásai voltak. János apostol leírta, hogy azért tekerék gyolcsba Jézus testét, azért töltötték meg a gyolcs leplet több tíz kilónyi illatos keverékkel, talán kenőccsel vagy olajjal, mert ez volt az ő temetkezési szokásuk. Ne keressünk ebben többet, ne magyarázzunk ebbe semmit azon kívül, hogy Arimátiai József és Nikodémus minden tőle telhetőt megtett Jézus tisztes-

séges temetéséhez. S ebben is benne volt az Isten akarata. Abban, hogy Arimátiai József új sírjába temették Jézust, ahová még senkit sem temettek, ebben is benne volt Isten akarata.

A kivégzetteket általában csak elkaparták, akár tömegsírban is, nem messze a kivégző helytől. Talán ezért is nevezték azt a helyet Golgotának, koponya helynek. Ahol kifordulhatott a földből időnként egy-egy kivégzett ember testének a maradványa.

Ha Jézust így temetik el, akkor sem lett volna ez akadálya annak, hogy Isten feltámassza a halálból. Azonban a tisztességes temetés, az egyedi sír még inkább nyilvánvalóvá tette a feltámadás dicsőségét, Isten örök hatalmát.

S ha más lett volna a zsidók temetési szokása, az sem változtatta volna meg Isten lehetőségét, hatalmát a feltámadással kapcsolatban. A temetési szokások változnak, de Isten hatalma nem változik.

Meg kell adni a tiszteletet az elhunytaknak az illő temetéssel, mert tartozunk ezzel nekik és tartozunk ezzel Istennek is, aki az életet teremtette. A tisztességes temetéssel az élő Istennek, a teremtő Istennek is tiszteletet adunk. De a temetési szokások változnak, változhatnak. Nem ezen van a lényeg, hanem azon, hogy hisszük, várjuk a halottak feltámadását, és az örök életet.

Az igazi lényeg ebben van: Hogyan engedjük útnak a halottainkat? A feltámadás reménységével, vagy az elmúlás megváltozhatatlan keserőségével? Legyen bennünk reménység még a temetőben is, várva a halottak feltámadását! Hiszen nagypéntek után nagyszombat, a sírban nyugalom ideje jött, de utána a feltámadás napja érkezett el. S ahogy Krisztus feltámadt a halottak közül, úgy fogunk mi is feltámadni! Nagyszombaton húsvétot várjuk, a feltámadást várjuk a mi Urunkért, Jézus Krisztusért! Ámen

Imádkozzunk!

Megdicsőült Úr Jézus Krisztus, aki legyőzted feltámadásoddal a halált, és nem maradtál örökké a sírban: áldunk Téged, aki miértünk, a mi üdvösségünkért megízlelted a halált. És belemerültél az elmúlásba, és elmentél a holtak hazájába, hogy ott is megmutasd mennyei Atyánk dicsőségét! Mert nem a halálé a végső szó, és nem a halál uralkodik örökkön örökké.

Urunk, kérünk, segíts, hogy ünnepet tudjunk szentelni Neked, és tudjunk ünnepet szerezni egymásnak. Segíts meg bennünket, Urunk, hogy húsvét ünnepén a központban, a szívünk, a lelkünk központjában a Te feltámadásod és a halottak feltámadása fölötti örvendezés lehessen, minden küzdelem, nyomorúság ellenére is. És adj nekünk, kérünk, ünnepi békességet! Ünnepi szentséget, tisztaságot! Hogy szeretteinknek, a körülöttünk levőknek, az ünnepelni nem tudóknak is tudjunk ünnepet szerezni.

Imádkozunk, Istenünk, a kórházban levőkért! Az oltópontokon dolgozókért. A betegekért és ápolókért. A húsvét ünnepét is kórházban töltőkért. Áldd meg őket reménységgel! Áldd meg őket gyógyulással! Áldd meg őket erővel, békességgel!

gel! S még a legnehezebb helyzetben levőket is kérünk, ajándékozd meg ünnepi pillanatokkal, ünnepi örömmel.

Mennyei Édesatyánk! Hálát adunk tenéked, hogy még gyászban is, vagy talán már régen elhunyt szeretteinkre gondolva is élhetünk úgy, hogy várjuk a halottak feltámadását, és az eljövendő örök életet! Urunk, minket szorongat a halál! Féltelmetes ellenség számunkra az elmúlás. S félünk, hogy bekövetkezhet, talán rövid időn belül a mi életünkben is. De köszönjük Tenéked, hogy ha elszólítasz is a földről, nem véletlenül, tévedésből történik ez. S bármi, ami az életünkben történik, nem véletlen, nem tévedés! Ebben is benne van a Te szent, bölcs, igaz akaratod! Legyen hát meg a Te akaratod! De ha elszólítasz minket, vagy a szeretteinket, a hozzánk közelállókat, barátokat, ismerősöket, kérünk, add meg, hogy tudjunk nézni rájuk, az ő halálukra, vagy a mi halálunkra, távozásunkra, hogy várjuk a feltámadást, és az örök életet!

Nem a vak sors, a véletlen vezeti az életünket, hanem a Te örök irgalmad és kegyelmed! Így tesszük le ma is, nagyszombaton, az életünket és a szeretteink életét is a Te kezedbe. Ámen

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

*Szeretettel kívánunk mindenkinek áldott,
kegyelemmel teljes feltámadás ünnepet!*